

39. Allah Sevgisi

İnsan, kendisine küçük bir ikramda bulunan ya da iyilik yapan bir kişiye dahi, bu güzel tavrından duyduğu memnuniyeti hemen göstermek ister. Örneğin, kendisini evinde ağırlayan, ikramda bulunan birine minnet duyar; özellikle de ev sahibi ince düşünceli biriye ve söylenmesine gerek bırakmadan o kişinin her ihtiyacını eksiksiz bir şekilde karşılıyorsa... Bunun gibi, ciddi rahatsızlıkları olan bir insan da doktorunun tedavisiyle şifa bulduğunda ona nasıl teşekkür edeceğini bilemez. Yine bir insan, karşıdan karşıya geçerken kendisini bir arabanın çarpmasından kurtaran kişiye hayatını borçlu olduğunu söyler, o kişiyi ödüllendirmek, ona olan minnettarlığını göstermek için elinden gelen her şeyi yapar.

Hasta ve muhtaç durumda olan bir insan, kendisine bakan, ihtiyaçlarını karşılayan kişiye duyduğu minnet nedeniyle çok iyi davranır, saygı ve sevgi gösterir, yaptığı her iyilik için sürekli teşekkür eder. O kişiyi kesinlikle kırmak istemez. Her insan, kendisine sürprizler yapan, güzellikler sunan, iyilikte bulunan kimseleri çok sever, onlara karşı saygıda ve ihtimam gösterme konusunda bir kusur etmemeye gayret eder. Ancak bazı insanların unuttuğu çok önemli bir gerçek vardır: Bir insanı sevindiren, onu ağırlayan, ona güzel rızıklar, nimetler sunan, hoşuna giden bir manzarayı yaratan, her sabah uyandığında ona tekrar hayatını bahşeden, onu tehlikelerden koruyan, hastalandığında ona şifa veren, ilaçları vesile ederek ağrısını veya acısını dindiren canlı ve cansız tüm varlıkların sahibi olan Allah'tır. Bu nedenle insan, sahip olduğu nimetler ve karşılaştığı güzellikler nedeniyle sevgisini, saygısını, minnet duygusunu, vefasını ve şükranını Allah'a yönelmelidir. Bir insana yardımı için teşekkür ederken, o kişiye bu yardımı ilham ederek rahmetini ulaştıranın Rabbimiz olduğu kesinlikle unutulmamalıdır. Allah bir ayette şu şekilde bildirmiştir: "Gerçek şu ki, göklerin ve yerin mülkü Allah'ındır, diriltir ve öldürür. Sizin Allah'tan başka veliniz ve yardımcınız yoktur." (Tevbe Suresi, 116)

Güneşin yakıcı sıcağına maruz kalan, gölgeyi

sever. Gölgeyi seven de ister istemez, gölge veren ağaçları sever. Kâinatta ne varsa, Allah'a nispetle, gölgenin ağaca nispeti gibidir. Gölgenin varlığı ağacın varlığına bağlı olduğu gibi, her şey Allah'ın eseri olup, hepsinin varlığı O'nun varlığına bağlıdır. Herkes, kendine iyilik edeni sever. Bir zengin, bütün mallarını birisine verse, "Bunları dilediğin gibi tasarruf et!" dese, bu ih-sanı zenginden bilmek yanlış olur. Zengini ve o malı yaratan, seni zengine sevdiren, sana mal vermesinin zengin için hayır olduğu düşüncesini veren kimdir? Eğer zengin, seni sevmeseydi, malı sana vermekle, dünya ve ahirette hiçbir kazancının olmayacağını bilseydi, sana malının zerresini verir miydi?

Şu hâlde, Cenâb-ı Allah bu sebepleri yarattı. Demek ki insana asıl ih-sanda bulunan, bu işe zengini vâsıta edendir. Zengin, o malı sana vermekle peşin veya ilerisi için bir menfaat düşünmüştür. Seni minnet altına almak, kendini övdürmek, cömertlikle meşhur olmak, gönülleri kendine bağlamak, herkese kendini sevdirmek ve saydırmak gibi peşin menfaati vardır. Ayrıca, ahirette çok sevap kazanmak üzere ilerisi için yatırım yapmaktadır. Yoksa hiç kimse malını boşu boşuna vermez, bir maksat için verir. Amacı sen değilsin. Sen, onun maksadını yerine getirmek için bir vâsıtasın. Demek ki sana iyilik eden, sana değil, kendine iyilik etmiş olur. Sonra, o verdiğinden fazlasını beklemektedir. Çünkü o, Allah'ın en az bire on veya bire yedi yüz, hatta daha fazla vereceğini biliyor. Böyle bir ümidi olmasa, sana bütün mallarını verir miydi?

İnsan, kendine faydası dokunmasa bile iyilik edenleri sever. Kendine zararı dokunmasa bile kötülük edenlerden de nefret eder. O hâlde, bütün mahlûkatı yaratıp onlara çeşitli nimetler ih-san eden yalnız Allah'tır. Herkese iyilik eden de sevilir. Kendine hiçbir faydası olmasa da insan, güzeli, güzelliğinden dolayı sever. Beş duyu ile de anlaşılmayan; fakat kalp gözü ile görülen güzellikler de vardır. Güzel ahlâk böyledir.

Allah'ın kullarına karşı şefkati

Genç veli, ölüm döşğinde ömrünün son dakikalarını yaşamaktadır. Hayatını hep ahirete göre yaşayan bir ailenin ferdi olduğu için ölüm korkusuna daha dayanıklıdır. Babası da öyle bir evlada hakkıyla baba olmuş, bir başka Hak dostudur. Baba oğluna sorar:

“Evladım! Ahirette ne ile karşılaşmayı bekliyorsun?”

Sorudaki ima, genç veliye tebessüm ettirir. Yani baba sormaktadır: “Acaba bahtına ne çıkacak? Rahmet mi, azap mı?” Ölüm yolcusu, son nefeslerinden birini daha aldıktan sonra cevap verir:

“Babacığım! Eğer öteki taraftaki durumuma annem karar verseydi acaba ne yapardı?”

Baba hiç duraksamadan:

“Evladım,” der, “annedir o, şefkatlidir. Günahına, sevabına bakmadan seni Cennet’in Firdevs’ine indirirdi.”

Bu cevap, genç velinin dünya yaşamındaki son tebessümüne neden olur. Gözleri önce yaşarır, sonra ümitle, güvenle parlar, babasına döner: “Ey babam! Benim Rabbim, bana benim anemden daha şefkatlidir.”

Gel Gör Beni Aşk Neyledi

Ben yürürem yane, yane, Aşk boyadı beni kane,
Ne akilem, ne divane, Gel gör beni aşk neyledi.
Gel gör beni, beni, aşk neyledi, Derde giriftar eyledi,

Gâh eserim yeller gibi, Gâh tozarım yollar gibi,
Gâh coşarım seller gibi, Gel gör beni aşk neyledi.
Gel gör beni, beni, aşk neyledi, Derde giriftar eyledi,

Ben Yunus’u bi çareyim, Dost elinden avareyim,
Baştan ayağa yareyim, Gel gör beni aşk neyledi.
Gel gör beni, beni, aşk neyledi, Derde giriftar eyledi

Bak şu dünyanın türlü haline
Hiç kimseler çare bulmaz ölüme
Sabredelim gönül elden ne gelir
Ne gelirse kuluna Allahtan gelir

Anne dedikleri yürek yarası
Evlat dedikleri ciğer paresi
Kardeş dedikleri gönül yâresi
Hiç bulunmaz bu ölümün çaresi
Sabredelim gönül elden ne gelir
Ne gelirse kuluna Allahtan gelir

Ben dertliyim bana derman bulunmaz
Yüreğimde yaralarım iyi olmaz
Haktan gelene çare bulunmaz
Sabredelim gönül elden ne gelir
Ne gelirse kuluna Allahtan gelir

Derviş Yunus bunu böyle demiştir
Allah’tan gelene razı olmuştur
Mevla bir ismim Saburdur demiştir.
Sabredelim gönül elden ne gelir
Ne gelirse kuluna Allahtan gelir
Mı Şarkı Yunus Emre
Yunus Emre için Çal Söyle Gel Gör Beni
Anıl Bektaş Gel Gör Beni “Yunus Emre”